

2005 मध्ये मुंबईत अतिवृष्टीने हाःहाकार माजला. केवळ मदतकार्य देऊन न थांबता उत्तर मुंबईतल्या नद्यांची तज्ञांसह पाहणी करून पुरामागची खरी कारणे शोधली. ती सरकार दरबारी नोंदविली. 2006 मध्ये मुंबईत धावत्या सात लोकल रेल्वे गाड्यात बॉम्बस्फोट झाले. मृत्यूने तांडव घातले. त्यातील मृतांच्या नातेवाईकांना, जखमींना मदत देण्यासाठी प्रयत्नांची पराकाष्ठा केली. रेल्वे प्रशासन तर संवेदनाहीन झाले होते. एरवी अपंगांना नोकरीचे जे नियम ते जखमींना न लावता त्यांचे अंपगत्व उपजिविकेसाठी किती टक्के कमी-जास्त असा उरफाटा न्याय प्रशासनाने लावायचे ठरविले. यासारख्या अनेक अन्यायाविरुद्ध लढायला सज्ज झालो.

एकूणच गेली काही वर्षे मुंबईची रेल्वे व्यवस्था ढासळतेच आहे. त्याविरुद्ध लढतो आहे. पक्षाने वेळोवेळी दिलेल्या जबाबदा-या मग केंद्रिय अनुशासन समितीचे अध्यक्षपद असो की सध्या असलेली पक्षाच्या खासदार-आमदारांच्या गुणवत्ता विकासाच्या प्रकोष्ठाचा राष्ट्रीय संयोजक म्हणून जबाबदारी असो, मी पार पाडतो आहे.

वर्ष 2009 च्या लोकसभा निवडणुकीत मी पुन्हा एकदा पराभूत झालो. काँग्रेसने श्री. गोविंदा यांना त्यांच्या निष्क्रीयतेमुळे पुन्हा उमेदवारी दिली नाही. श्री.संजय निरुपम काँग्रेसचे उमेदवार बनले. त्यामुळे ही निवडणूक पूर्वीच्या निवडणुकीपेक्षा सोपी होती. तथापि दरम्यानच्या काळात शिवसेनेतून श्री.राज ठाकरे बाहेर पडून त्यांनी महाराष्ट्र नवनिर्माण सेनेची स्थापना केली. तसेच या निवडणुकीत शिरीष पारकर यांना उभे केले. निवडणूक निश्चितपणे जिंकू असे वाटत असतानाच 5 हजार 779 मतांच्या फरकाने माझा पराभव झाला. मला 2 लाख 49 हजार 378 मते मिळाली, तर श्री.संजय निरुपम यांना 2 लाख 55 हजार 157 मते मिळाली. परंतु मनसेचे उमेदवार श्री.शिरीष पारकर यांना 1 लाख 47 हजार 462 मते मिळाली. शिवसेनेतून मनसे बाहेर पडली नसती तर माझा 1 लाख 40 हजार मतांच्या मतधिक्याने विजय झाला असता. मनसेचा बिहार-उत्तर भारतीयांना विरोध असतानाच त्यांच्यामुळेच श्री. संजय निरुपम निवडून आले.

जीवापाड मेहनत घेऊन उत्तर मुंबईचा विकास केला. तिथे भाजपा रुजविला, वाढविला. माझ्या या पराभवाची सावली पक्ष संघटनेवर पडू नये यासाठी मग रात्रीचा दिवस करून संघटनात्मक कामासाठी कंबर कसली. पराभवाने खचून न जाता पुन्हा भाजपाच्या कामाला सुरुवात झाली.

चारच महिन्यांनंतर आलेल्या विधानसभा निवडणुकीत उत्तर मुंबईतून भाजपा 2, शिवसेना 1, मनसे 1 आणि काँग्रेस 2 असे उमेदवार निवडून आले. 2012 मध्ये मुंबई महापालिकेची निवडणूक झाली आणि भाजपा, शिवसेना, रिपब्लिकन पार्टी ऑफ इंडिया यांच्या महायुतीने पुन्हा चौथ्यांदा सत्ता मिळविली. त्यामध्ये उत्तर मुंबईतील भाजपा नगरसेवकांची संख्या 9 वरून 11 झाली. उत्तर मुंबईत भाजपा पुन्हा बलवान करू शकलो याचे समाधान आज गाठीशी आहे.

पिंड स्वयंसेवकाचा

मूळ पिंड संघ स्वयंसेवकाचा आहे. त्यामुळे राजकारणाएवढेच समाजकारणही सतत खुणावत असते. देशभरातल्या कुष्ठपीडितांच्या सबलीकरणासाठी प्रयत्नशील आहे. कुष्ठपीडितांना जशी सन्मानाने वागविण्याची गरज आहे त्याचप्रमाणे त्यांना उपजीविकेसाठी रोजगार मिळवून देण्याची गरज आहे. आपल्या देशांतील अनेक कायदे बदलण्याची गरज आहे. काही कायदे झाले तेव्हा कुष्ठरोग संसर्गजन्य आणि बरा न होणारा मानला जाई. आता तसे नाही हे सिद्ध झाल्यामुळे या परिवर्तनाची गरज आहे. हिंदु, मुस्लीम, ख्रिश्चन विवाह कायदे यांसह एकूण 17 कायदे बदलण्याची गरज आहे. त्यासाठी संसदेच्या विनंती अर्ज समितीकडे मी देशातल्या विविध कुष्ठरोगी संस्थांसह अर्ज केला. मुख्यमंत्र्यांपासून थेट राष्ट्रपतींपर्यंत अनेकदा चर्चा झाल्या. तरीही प्रश्न सुटत नाही अशी परिस्थिती असल्यामुळे अखेर आता मानवी हक्क आयोगाकडे काही प्रकरणे नेण्याचे ठरविले आहे. त्यासाठी इंटरनॅशनल लेप्रसी युनिअनने स्थापन केलेल्या समितीचा मी अध्यक्ष आहे. हे सेवाकार्य करू तेवढे थोडेच आहे.

गेली आठ वर्षे आणखी एका प्रश्नासाठी मी झगडत आहे. ही लढाई तर न्यायालयीन आहे. तारापुर अणु उर्जा प्रकल्पाचे भूमिपूजन मीच केले. त्यामुळे 1,080 मेगॅवॅट वीज मिळण्यास सुरुवातही झाली. परंतु तेथील प्रकल्पपीडितांच्या पुनर्वसनामध्ये काँग्रेस सरकार टाळाटाळ करते आहे. पुनर्वसन संदर्भातले अनेक प्रश्न प्रलंबित आहेत. गेल्याच महिन्यात पाहणीसाठी गेलो असता प्रकल्पग्रस्तांना ताबा देण्यापूर्वीच पडझड झालेली घरे पाहून मन विषण्ण झाले. चर्चा, उपोषणापासून अनेक मार्ग चोखाळूनही समस्या सुटलेली नाही. म्हणून मीही प्रकल्पग्रस्तांबरोबरच सरकार विरुद्ध उच्च न्यायालयाचे दरवाजे ठोठावले आहेत. गेली आठ वर्षे मी स्वतः प्रकल्पग्रस्तांची गा-हाणी न्यायालयात मांडत आहे. आजच्या घडीला हा प्रश्न अजून सोडवू शकलो नाही याची तीव्र खंत आहे. सरकारच्या या मानसिकतेमुळे जैतापूरसह अनेक नव्या अणु उर्जा प्रकल्पांना स्थानिक जनता विरोध करीत आहे.

घरात आता मी व पत्नीने नातवाचे कौतुक पाहात समाधानाने राहावे असे सुख असले, तरी ही खंत स्वस्थ बसू देत नाही. इतर कामेही खुणावतच असतात. सुदैवाने शरीर साथ देत आहे म्हणून मग मीही दररोज उठलो की नव्या जोमाने कामासाठी बाहेर पडतो. रा. स्व. संघाचे सरसंघचालक गोळवलकर गुरुजींनी स्वतःच स्वतःचे श्राध्द केले होते. “इंद्र न मम, राष्ट्राय स्वाहा” म्हणत देशकार्यासाठी जीवन देण्याचा संकल्प केला होता. त्याच मार्गाने चालायचा माझा निश्चय आहे. विधात्याने जनसेवेसाठी बोनस आयुष्य दिले आहे, ते त्यासाठीच वेचायचे.

तर मग थांबून चालणार नाही.... चरैवेति.....चरैवेति.

